

Arrest

nr. 54 900 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT, loco advocaat N. LETEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2007 en heeft zich op 13 november 2007 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 6 maart 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 12 346 van 9 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 18 juli 2008. Op 12 november 2008 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 15 juni 2010.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2010.

1.5. Op 7 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent sikh van etnische origine. U bent gehuwd met K.(...) N.(...) K.(...) (O.V.6.180.045). Jullie kenden problemen met de Afghaanse moslimbevolking en dienden Afghanistan eind 2007 te verlaten. Op 13/11/2007 dienden u en uw vrouw een eerste asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 11/03/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11/06/2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige beslissing.

Jullie tweede asielaanvraag van 18/07/2008 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15/06/2010 hebben jullie zich een derde keer vluchteling verklaard. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar sikhs door moslims worden vervolgd. U legt enkele nieuwe documenten voor die uw relaas moeten ondersteunen. Het betreft uw Afghaans paspoort dat u in de ambassade van Brussel heeft verkregen en uw Afghaans rijbewijs. U bent ook in het bezit van uw taskara en uw huwelijksakte, die u al tijdens de eerste asielprocedure voorlegde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 11/03/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en aan uw beweerde reisweg geen enkel geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees in haar arrest van 11/06/2008 nogmaals op uw vage, ontoereikende en fragmentarische kennis inzake Afghanistan in het algemeen en jullie woonplaats Kabul in het bijzonder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde voorts dat de Commissaris-generaal terecht oordeelde dat het niet mogelijk is een correct beeld te vormen van jullie afkomst en jullie verblijfplaatsen. Verder meende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de door jullie aangehaalde problemen met de tolk Punjabi niet geloofwaardig zijn en geen enkele grondslag in het administratief dossier vinden.

Ondanks de eerdere vaststellingen van de Belgische asielinstanties vraagt u nogmaals asiel en tracht u de vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas te weerleggen. U blijkt in het bezit van enkele documenten die uw verblijf in Kabul en uw Afghaanse nationaliteit dienen te staven.

Uw Afghaans paspoort heeft u verkregen na de hongerstaking van augustus 2008. Dit document bevestigt uw Afghaanse nationaliteit, die in de eerste weigeringsbeslissing echter niet ter discussie stond. De manier waarop u dit document bekwam, roept bovendien vragen op. U stelt dat u aan het hongerstaken was toen de woordvoerder van deze actie de ambassadeur opbelde. De ambassadeur zou vervolgens een bezoek aan de hongerstakers hebben gebracht. Er zouden u geen vragen over uw herkomst zijn gesteld en het voorleggen van uw oude taskara zou hebben volstaan om een paspoort te verkrijgen (CGVS, p.5). Deze manier van werken toont aan dat de waarde van het voorgelegde document zeer relatief is.

Voorts bent u in het bezit van een rijbewijs. Dit is een document dat u kort na het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal zou hebben ontvangen. U heeft dit evenwel pas bij uw derde asielaanvraag aan de Belgische asielinstanties voorgelegd. Tijdens de eerste asielprocedure heeft u ook geen melding gemaakt van het bestaan van dit document. Dat u er eerder niet aan dacht dat dit eventueel een belangrijk document zou kunnen zijn (CGVS, p.5), is geen ernstig argument. Bovendien kan dergelijk document uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat u pas een derde keer asiel vroeg nadat uw verblijfsdocumenten niet langer werden verlengd. U zegt dat u die documenten verkreeg na de hongerstaking van augustus 2008. U verklaart verder dat uw verblijfsvergunning in maart 2010 niet langer werd verlengd. Uw derde asielaanvraag lijkt dan ook eerder ingegeven door bezorgdheid om uw verblijfrechtelijke situatie in België dan door uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan. Immers, zowel het paspoort (december 2008) als het rijbewijs (februari 2008) heeft u al zeer geruime tijd in uw bezit en kon u al eerder hebben getoond. U zegt zelfs letterlijk: "In die tijd had ik geld van het OCMW en documenten die hernieuwd werden. Ik had geen asielaanvraag nodig toen" (CGVS, p.5). Dit doet vragen rijzen bij uw nood aan bescherming.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing helemaal geen rekening werd gehouden met de slechte reputatie van Afghanistan op het gebied van mensenrechten en in het bijzonder wat betreft de wijdverspreide folteringen, vernederingen en bedreigingen die worden begaan door de moslimgemeenschap ten overstaan van de Sikh-gemeenschap. Verzoeker betoogt dat in gevallen van uitwijzing - hetgeen het rechtstreekse gevolg zou zijn van de handhaving van de bestreden beslissing - volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rekening moet worden gehouden met de eisen van artikel 3 EVRM, en de commissaris-generaal hierin duidelijk tekort is geschoten door de bestreden beslissing helemaal niet te motiveren ten aanzien van het artikel 3 EVRM vermits uit tal van internationale verslagen en artikels blijkt dat de situatie voor Sikh's in Afghanistan gevaarlijk is en er immense mensenrechtenschendingen bestaan.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat, niettegenstaande hij bij zijn huidige asielaanvraag zijn Afgaans paspoort en rijbewijs voorlegt, in de bestreden beslissing wordt geoordeeld

dat zijn documenten niet volstaan om een correct inzicht te krijgen over zijn leefsituatie of nood aan bescherming, deze documenten nochtans volstaan om aan te tonen dat hij afkomstig is uit Afghanistan en hij daar verbleven heeft tot aan zijn vlucht naar België eind 2007, hij nergens geïnsinueerd of verklaard heeft intussen elders buiten Afghanistan te hebben verbleven, en het niet ongebruikelijk is dat personen van de Sikh-gemeenschap een gebrekkige kennis hebben van de geografie enz. van Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat indien de Raad zou oordelen dat het recent verblijf van verzoeker niet bewezen is, een extra voorwaarde wordt toegevoegd aan de vreemdelingenwet en de "Richtlijn" om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zijnde het recente verblijf in het land van herkomst. Hij besluit binnen zijn mogelijkheden zoveel mogelijk objectieve documenten (taskara en rijbewijs) te hebben verzameld om zijn verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken.

Aan het verzoekschrift worden verschillende (fragmenten van) artikels toegevoegd met betrekking tot de situatie van Sikh's in Afghanistan. Ter terechtzitting legt verzoeker een artikel neer over de repatriëring van een Sikh vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers derde asielaanvraag geweigerd omdat, zoals uitgebreid toegelicht, (i) zijn Afgaans paspoort zijn Afgaanse nationaliteit bevestigt die niet ter discussie stond, en er vragen rijzen omtrent de manier waarop hij dit document bekwam, (ii) het niet ernstig is dat hij zijn rijbewijs pas bij zijn derde asielaanvraag neerlegt terwijl hij dit document al kort na zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zou hebben ontvangen, (iii) zijn beweerde vervolgingsvrees gerelativeerd wordt door de vaststelling dat hij pas een derde keer asiel vroeg nadat zijn verblijfsdocumenten niet langer werden verlengd, en (iv) hij het de asielinstanties onmogelijk maakt om een correct inzicht te krijgen over zijn leefsituatie en zijn eventuele nood aan bescherming.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en stelt dat in gevallen van uitwijzing het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld heeft dat lidstaten rekening moeten houden met de eisen van voornoemd artikel, en hij de commissaris-generaal verwijt de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd ten aanzien van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat voornoemd artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een

“minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162).

2.7. In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou verlaten hebben eind 2007 niet aannemelijk heeft gemaakt vermits verzoekers eerste asielaanvraag, ingediend omwille van de problemen die hij als Sikh had met moslims, werd geweigerd omdat (i) er, gelet op zijn vage, ontoereikende en fragmentarische kennis inzake Afghanistan en Kabul op het vlak van de seizoenen, geografie, het (recente) dagelijkse leven, recente gebeurtenissen alsook de Mudjaheddin- en Talibanperiode, geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Afghanistan en derhalve ook niet aan zijn asielrelaas dat zich daar afspeelde, (ii) er tegenstrijdigheden schuilen in de verklaringen van verzoeker en zijn partner omtrent het overlijden van zijn schoonvader, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vluchtroute, (iv) er onmogelijk een correcte inschatting kan worden gemaakt van zijn eventuele nood aan bescherming zoals voorzien in het vluchtelingenverdrag en van het reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en (v) zijn taskara slechts een begin van bewijs over zijn identiteit vormt die niet ter discussie staat en aan de authenticiteit van zijn huwelijksakte getwijfeld kan worden aangezien het niet geloofwaardig is dat hij recent uit Afghanistan zou komen. De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd bevestigd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en aan verzoeker werden bij arrest nr. 12.346 van 9 juni 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2.8. In de mate verzoeker thans aanvoert dat het niet ongebruikelijk is dat personen van de Sikh-gemeenschap een gebrekkige kennis hebben van de geografie, enz. van Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoekers fragmentarische kennis inzake Afghanistan in het algemeen en zijn beweerde woonplaats Kabul in het bijzonder, zowel op het vlak van geografie, Afghaanse gebruiken en taal, het (recente) dagelijks leven, recente gebeurtenissen alsook de Mudjaheddin- en Talibanperiode in samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs van de identiteit of nationaliteit en van enig begin van bewijs omtrent zijn reisweg en het tijdstip waarop hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en hij in België is aangekomen, werd vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en verzoeker voorbij gaat aan de overwegingen in en het gezag van gewijsde van het voornoemd arrest 12.346 van 9 juni 2008.

De Raad kan derhalve enkel vaststellen dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in het verleden in Afghanistan niet heeft aangetoond vermits de vaststellingen in voornoemd arrest niet onderuit worden gehaald door het louter indienen van een rijbewijs en een Afghaans paspoort, afgeleverd door de ambassade van Afghanistan in Brussel in februari 2008 (adm. doss., stuk 8; het document vermeld als datum in de gregoriaanse kalender 05/02/2008 hetgeen blijkbaar een vergissing is aangezien het Commissariaat-generaal aanneemt tijdens het gehoor dat het paspoort werd afgeleverd in december 2008), document dat enkel aantoonst dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft.

2.9. Zo verzoeker beweert dat zijn documenten nochtans aantonen dat hij afkomstig is uit Afghanistan en dat hij daar verbleven heeft tot aan zijn vlucht naar België in 2007, herhaalt de Raad dat verzoeker hiermee voorbij gaat aan de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Afghanistan, alsook aan de pertinente motieven van de huidige bestreden beslissing omtrent zijn nieuw voorgelegde documenten: *“Uw Afghaans paspoort heeft u verkregen na de hongerstaking van augustus 2008. Dit document bevestigt uw Afghaanse nationaliteit, die in de eerste weigeringsbeslissing echter niet ter discussie stond. De manier waarop u dit document bekwaam, roept bovendien vragen op. U stelt dat u aan het hongerstaken was toen de woordvoerder van deze actie de ambassadeur opbelde. De ambassadeur zou vervolgens een bezoek aan de hongerstakers hebben gebracht. Er zouden u geen vragen over uw herkomst zijn gesteld en het voorleggen van uw oude taskara zou hebben volstaan om een paspoort te verkrijgen (CGVS, p.5). Deze manier van werken toont aan dat de waarde van het voorgelegde document zeer relatief is.*

Voorts bent u in het bezit van een rijbewijs. Dit is een document dat u kort na het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal zou hebben ontvangen. U heeft dit evenwel pas bij uw derde asielaanvraag aan de Belgische asielinstanties voorgelegd. Tijdens de eerste asielprocedure heeft u ook geen melding gemaakt van het bestaan van dit document. Dat u er eerder niet aan dacht dat dit eventueel een belangrijk document zou kunnen zijn (CGVS, p.5), is geen ernstig argument. Bovendien kan dergelijk document uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.” Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven te weerleggen en deze worden dan ook integraal door de Raad hernomen.

2.10. De Raad leest eveneens in de bestreden beslissing dat verzoekers voorgehouden vervolgingsvrees wordt gerelativeerd door de vaststelling dat hij pas een derde keer asiel aanvraag nadat zijn verblijfsdocumenten, die hij na de hongerstaking van 2008 zou verkregen hebben, niet langer werden verlengd en hij op de vraag of hij geen asiel vroeg omdat hij papieren had, antwoordde: *"In die tijd had ik geld van het OCMW en documenten die hernieuwd werden. Ik had geen asielaanvraag nodig toen"* (3^e AA, CGVS, gehoor p. 5). De commissaris-generaal concludeert terecht dat verzoekers houding vragen doet rijzen bij zijn nood aan bescherming en verzoeker onderneemt niet de minste poging deze correcte motivering te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook staande.

2.11. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet recent uit Afghanistan komt, besluit de Raad dat verzoeker weliswaar een Afghaans paspoort indient, waar overigens de nodige vraagtekens bij geplaatst kunnen worden (zie 2.9.) doch dat hij het door het afleggen van leugenachtige verklaringen, met name dat hij afkomstig zou zijn uit Kabul en daar verbleven heeft tot 2007, onmogelijk maakt om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in te schatten en derhalve zijn nood aan internationale bescherming te onderzoeken. Immers, de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Kabul aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Verder kan ook de verwijzing naar algemene rapporten betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke door het afleggen van leugenachtige verklaringen.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS